

Advent 2. vasárnapja

Mk 1,1-8

„Készítsétek az Úr útját!”

Az Evangéliumban idézett izajási szövegben óriási földmozgásokról olvasunk, a természet teljes átalakításáról. A hegyek lefordására, a völgyek feltöltésére a sivatag megváltoztatása, rengeteg példa van napjainkban is. És nem biztos, hogy pozitív példának kell tekintenünk azt, hogy a folyók irányát megváltoztatták, hogy víztárolókat hoztak létre ott, ahol korábban nem voltak, éshogy a külszíni szén- és kőfejtések miatt óriási sebek tátongnak a hegyek oldalában. A költői kép és annak fizikai megvalósítása egészen más hatást kelt a szemlélőben.

Mai evangéliumi szakaszunkban miről szól ez a költői kép? Az evangélista Izajás szövegét a benne található képekkel együtt egy földkerekség méretű felhívás megfogalmazására használja, amely a Messiás érkezésének előkészítésére vonatkozik. Gyakorlatilag az Istennek a világba érkezését akarja leírni ez a szöveg. Egyben arról is szól, hogy miként értelmezik magukat a keresztények. Feladatuk nem csak az, hogy a maguk életszentségét műveljék, hanem előkészítsék a világ és az emberek szívét Isten befogadására.

A keresztény egyház tagjai ezért életükkel hatnak mások életére és a történelem alakulására is. Korábban a keresztény egyházban létezett egy felsőbbbségi öntudat, amit a „Mi vagyunk a diadalmas világnézet!” jelszóval fejezhetnénk ki. A 30-as évek Magyarországot is jellemezte ez a katolikus életérzés. Mi vagyunk a legnagyobb Egyház, a mi nemzetközi kapcsolatunk meghatározza a magyar társadalmat, a mi filozófiánk más, mint az ateistáké.

Aztán szomorúan tapasztaltuk, hogy a világháborúk előkészítői komolyabban dolgoztak, mint mi. Sőt, a gyűlöletkeltés időszakában, a nemzeti konfliktusok idején, a keresztények szolidaritása a vártnál gyengébb volt. Az Úr útja helyett – szemünk láttára – a pusztító háborút készítették elő.

Jelen pillanatban, a nagy ideológiák utáni vákuum időszakában a közömbösség nemzetközi méretű felkeltésével, a magánérdekek országos méretű hangoztatásával, az értékek relativizálásával készítik elő az irányítható tömeget. Ebben a közegben nem kívána-

tosak a keresztények, mert sok elkötelezett keresztény esetleg felébreszti mások lelkiismeretét is.

Készítjük ajándékainkat, díszítjük a karácsonyfát, megszervezzük az ünnepi vásárlást, de vajon ki foglakozik Isten útjának, Isten uralmának előkészítésével?

A keresztények mindig úgy tartották, hogy feladatuk Isten útjának előkészítése, és ennek a feladatnak az elvégzése kihat a világra.

Tudatosítanom kellene azt is, hogy nem mindegy, milyen módon nevelem a gyerekeimet, mert a neveléssel a következő generációt is formálom. Nem mindegy, hogy a házasságomban hűséges vagyok-e, vagy csapodár, vagy talán elválok. Egyáltalán nem mindegy, csalok-e, lopok-e, „mint mások”, vagy számomra érték a megbízhatóság, a tisztesség és a segítőkészség. Magatartásommal alakítom a történelmet, a világot. Gördíthetek hegyeket Isten elé, vághatok szakadékot az emberek közé, de el is mozdíthatom a hegyeket, kiépipíthetem az utat az emberek felé.

A kereszténység nem magánügy. Mivel fizikailag egyre közelebb élünk egymáshoz, annál inkább válik közügyggyé, hogy hegyek választanak-e el bennünket egymástól és Istentől, vagy bölcsen készülünk-e Isten országának érkezésére.

Egy bűnbánó jeruzsálemi lakos imája

Itt állok, Uram, előtted, már nem bújhatok el színed elől. Megrendítetted azt a sziklavárat, melyet bűneim és mások bűneinek hatása épített fel bennem. Megérintetted bensőmet Keresztelő János szavai által, és tudom: eljött a pillanat, hogy szembenézzek azzal, ami már régóta emészt, ami sírban tart, amitől nem tudok szabadon levegőt venni. Igen, szembe akarok nézni vétkeimmel, mert nem hagynak szeretni, és mások szeretetét megtapasztalni, bukásomat akarják, üldözött rab lettem miattuk. De most megvallom neked, hogy bűnös vagyok! Vétkeztem, de hiszem, hogy bűneim elmerülnek szeretetednek és irgalmasságodnak kiapadhatatlan tengerében. Szent testedből táplálkozom: a hitből, hogy a bűnbánó szív meggyógyul a veled való találkozás által. Amen.